

αιτέρα έκλογή· τούς πλείστους δὲ συγκρατεῖ τακτικούς· πελάτας, καὶ πλήττοντας, καὶ ἀπιδάζοντας ἔτι, ἡ ἱερὰ συνήθεια, ὑποτρέφουσα ἐνίοτε εἰδός τι βλακώδους στοργῆς, ἡ γνῶριμος ἀτμοσφαῖρα τῶν φίλων καὶ τῶν γελωτῶν, ἡ πεποιθήσις ὅτι, καὶ ἀποσκιρτήσαντες, δὲν εἶνε ἐλπίς νὰ τοποθετηθῶσιν εὐαρεστώτερον, καὶ ἡ ἰδέα τῆς εὐκολίας τῆς παρεχομένης ἐν τῇ πληρωμῇ πρὸς τοὺς τακτικούς πελάτας. Καὶ οὕτως αἱ δύο ἐκείναι ὥραι τοῦ γεύματος καὶ τοῦ δείπνου, αἱ ἡδύτεραι καὶ ἀπολαυστικώτεραι, καθ' ἃς «τὸ ἐν ἡμῖν κτῆνος» τοῦ Βίκτορος Οὐγγῶ δανεῖζεται πτερὰ ἀποθεώσεως παρέρχονται διὰ τὸν φοιτητὴν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς αὐτοματικότητος ἢ τῆς ἀδυναμίας ἢ τῆς ἀνάγκης, σπανιώτατα δὲ τῆς ἀκραφνῆς εὐαρεσκείας.

* *

Καὶ πῶς νὰ ᾔην εὐχαριστημένος; καὶ ἀπὸ τί; καὶ διὰ τί; Ἡ ἀνάμνησις τοῦ μαγειρίου τῆς ἐστίας, τῆς οἰκογενειακῆς τραπέζης παρέρχεται πρὸ τῶν ὀμμάτων του τότε ὡς γλυκυτάτη εἰκὼν φυγαδευθείσης εὐδαιμονίας. Ἡ σοῦπα, ἡ παχεῖα καὶ νόστιμη καὶ ἡδυτάτη σοῦπα, δι' ἣν ἡ μήτηρ ὑπερφηανέυετο, καὶ ἀπλήστως αὐτὸς εἰς διπλὰς καὶ τριπλὰς δόσεις ἐξεκένου ἐπὶ τοῦ πινακίου του, δὲν εἶνε πλέον ἢ ἰσχνὸν μαυροκίτρινον ρευστὸν, ἄλλοτε ἀνούσιον, καὶ ἄλλοτε ἄλμυρὸν, ὡς θαλάσσιον ὕδωρ· σπανίως τὸ ἐγγίζει, καὶ τότε ὡς ἱατρικόν· ἀλλ' εἴθε νὰ εἶχε καὶ τὰς σωτηρίους ἰδιότητας ἐνὸς ἱατρικοῦ! Οἱ *κευτέδες* καὶ τὰ *γιοβαρλάκια*, δίδυμος ἀνατολικὴ μακαριότης τῶν στομάχων μας, δι' οὗς ἡ οἰκογένεια ἐτέλει ἐορτὴν, ὡσάκις παρτίθεντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, εὐωδιάζοντες ἐκ τοῦ ἀγνοτέρου βουτύρου καὶ περιβεβλημένοι τὰ τρυφερώτερα δροσόφυλλα τῆς κλιματαριᾶς, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ εἶνε τὰ μᾶλλον ὑποπτα τοῦ καταλόγου ἐδέσματα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς γεύσεως καὶ ἰδίᾳ τῆς κατασκευῆς, καὶ πρέπει νὰ ᾔην πολὺ πεπωρωμένος ἢ ἡρωϊκὸς ὁ στόμαχος, ὅστις θὰ τὰ δεχθῇ. Τὸ βραστόν, τὸ μᾶλλον ἀσφαλές ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μᾶλλον ἄχρουν ὡς οὐσία· τὸ μασεῖτε, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποθέσῃτε τόσῃν περίσσειαν ἀνουσιότητος, φοβεῖσθε μήπως ἐχάσατε τὴν γεῦσιν. Ψητὰ, κολουμβῶντα ἀναιδῶς ἐντὸς σάλτσας ἀπὸ ξύγγι, πωλουμένης ἀκριβὰ ὡς βούτυρον, ἄλλα ποικίλαι μαγειρικαὶ κακουργίαι παντοιοτρόπως κεκαρικευμένοι καὶ χρωματισμένοι, αἱ αὗται ἀλληλοδιαδόχως προσφερόμεναι σήμερον ὡς βραστόν, αὔριον ὡς ἐντράδα, μεθαύριον ὡς ντολμάς, ἀρνάκια μὲ βουβάλου σκληρότητα, μοσχάρια ἀπεκρυσταλλωμένα, μικροσκοπικαὶ μερίδες γάλων καὶ κοτοπούλων εἰς κόκκαλα καὶ μπογιατισμένον ἔμβαμμα. Καὶ καθίστανται οὕτω οἱ ξενοδόχοι μεγάλοι εὐεργεταὶ τῶν φαρμακείων, οἱ ἔχοντες ἀνάγκην διαρκoῦς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως.

Προσθέτατε τῶρα τὴν ἀπὸ πεντάρας εἰς πεντάραν ἀνεπαισθῆτως αὐξάνουσαν τιμὴν τῆς λίστας καὶ ἐνθυμηθῆτε ὅτι τὸ φαγητὸν, ὅπερ προπερίον ἀνεγράφετο διὰ 55 λεπτά, τὴν ἔχει 70· αὔριον 80, καὶ οὕτω καθέξῃς, μέχρις ὅτου φθάσῃ νὰ δαπανᾶται πᾶσα ἡ μηνιαία χορηγία τῶν φοιτητῶν εἰς φαγητὸν καὶ μόνον. Καὶ εἶνε πρωτότυπος, ἑλληνικὴ ἢ τοιαύτη τοῦ βίου ἀκρίβεια, ὅπου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ Πεκρίσι διατᾶται ὁ σπουδαστὴς εἰς εὐπρεπῆ καὶ εὐσυνειδητότερα restaurants πολλῶ ἐυθηνότερα ἢ ἐν Ἀθήναις.

Προσθέτατε ἀκόμη τὴν ἀφιλόκαλον καὶ ἀρλεκινικὴν ἐνίοτε διακόσμησιν τῆς αἰθούσης, τὴν τρίχα, ἢ τὴν μυτιάν, τὴν ὁποίαν συμβαίνει νὰ σώζετε ἐκόντες ἀκόντες· πνιγμένην ἐν-

τὸς τοῦ ἀρχιπελάγου τοῦ πινακίου, τὴν ἀναδιδωμένην ἀπὸ τοῦ μαγειρίου ὁσμὴν, ἐσάκις τύχη νὰ πλησιάζετε εἰς αὐτὸ τὴν μύτην σας, — ἀλλοίμονον ἂν πλησιάζετε καὶ τὰ μάτια σας, — τὴν ποδιὰν μὲ τὴν ὁποίαν σκουπίζουν τὸ ποτήρι σας οἱ ὑπηρεταί, οἵτινες ὕστερα ἀπὸ ἐν φιλικὸν μειδιᾶμα σας πρὸς αὐτόν, δύνανται ἀφελέστατα, ἀκουμβῶντες ἐπὶ τοῦ ὤμου σας τὸ μανίκι των, νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶσι τοὺς ἑρωτάς των, καὶ ἔχετε πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Ἐὰν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὅ,τι τρώγει, φαντασθῆτε τί ἄνθρωπος δύναται νὰ γίνη ὁ φοιτητὴς, «ἡ δίκωπος νεότης» τοῦ ποιητοῦ, ὁ χυμὸς καὶ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

*Ονολουλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Δύο σελίδας πληροῦσι τῆς Ὁρας αἱ μεταθέσεις καὶ οἱ διορισμοὶ τῶν καθηγητῶν Γυμνασίων. Δυστυχῶς δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κρίνωμεν αὐτούς· ἄλλως τε δὲ ἔχομεν τὴν χειροτέραν ἰδέαν περὶ τῆς γυμνασιακῆς μας παιδείσεως ὡς μηδὲν συμβαλλούσης εἰς τὰ γράμματα. Οἱ διορισμοὶ καὶ αἱ μεταθέσεις καὶ αἱ ἀπολύσεις εἶνε προνόμια καὶ αὗται βουλευτικά. Οὐδεὶς ὑπουργὸς κατορθώνει νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοβούλως. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐνεργήσῃ, μηδὲν μέγα θὰ κατορθώσῃ. Ὑπὸ τὸν κ. Βουλπιώτην πιστεύομεν ὅτι ὀλιγώτερον ἐπέδρασεν ὁ φατριασμός· καὶ πλείωτερον ἡ ὑπηρεσία. Ἐκ τινων δὲ περιπτώσεων, εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κρίνωμεν ὅτι ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐν πολλοῖς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὅχι τὰς σημειώσεις καὶ τὰς συστάσεις, ἀλλὰ τὸ ποῖον τῶν διοριζομένων καὶ τὸ ὕψιστον τῶν σχολείων συμφέρον. Μεταξὺ τῶν νεοδιορισθέντων ἄξιος μνείας εἶνε ὁ περισπούδαστος διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας κ. Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης, ὅς ὃν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ σχηματισθῇ τέλος πάντων μία καὶ ἑδρα φιλοσοφικὴ ἐν Ἀθήναις, διότι δυστυχῶς τοιαύτην οὐδ' ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔχομεν. Ὁ κ. Μαργαρίτης δὲν θέλει περιορισθῇ μόνον διδάσκων, ἀλλὰ καὶ θὰ συγγράψῃ, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν στοιχειωδεστέρων, διότι καὶ βήματος φιλοσοφικοῦ στερούμεθα καὶ ἔργων φιλοσοφικῶν, κοινῶν εἰς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν. Διὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς μεγίστην περιήψεν ὠφέλειαν εἰς τὴν μέσῃν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν—διότι τὸ μέλλον τοῦ κ. Μαργαρίτου ὡς μεταδότου τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ γνώσεων εἶνε τὸ Πανεπιστήμιον—διορίσας αὐτὸν καθηγητὴν τοῦ Δ' Γυμνασίου ἐνταῦθα ἄνευ οὐδεμιᾶς συστάσεως καὶ μόνον διὰ τὸ προσὸν τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ μορφώσεως καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ζήλου του.

Ἐνίκηθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεγαρίδος ἡ κυβέρνησις. Ἐπέτυχε διὰ πλειονοψηφίας διακοσίων ψήφων ὁ κ. Φιλάρετος, ἀντιπροσωπεύων τὰς ἰδέας τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐξ αὐτῆς δὲ πάλιν φίλος τῶν κκ. Δεληγεώργη καὶ Ράλλη. Αἱ ἀναπληρωματικαὶ αὗται ἐκλογαὶ ἔχουν καὶ αὗται τὴν γενικὴν σημασίαν των καὶ ἡ σημασία των ἀπεδείχθη ἐν τῇ γειτονικῇ Μεγαρίδι καθαρῶς ἀντιπολιτευτικῇ, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἐν αὐτῇ ἐνδιαφέρεται ἀμέσως ὁ στενότερος φίλος τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Δραγοῦμης. Συγχαίρομεν τῇ Μεγαρίδι μὴ δελεασθῆναι ὑπὸ κυβερνητικῶν παροχῶν, συγχαίρομεν δὲ καὶ τῷ

νέω κ. Φιλαρέτω ὑπὸ τόσῳ καλοῦς οἰωνοῦς ἀρχομένῳ τοῦ ἀντιπροσωπευτικοῦ του σταδίου.

Οἱ Ζεῦμπέκai δὲν ἠνδραγάθησαν προχθὲς ἀπὸ τῆς σιηνῆς τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου, οὐδὲ ἦσαν ἀξιοὶ τῆς προηγηθείσης φήμης των καὶ τῶν δημοσιογραφικῶν ὑπὲρ αὐτῶν συστάσεων. Ἀπορούμεν μάλιστα πῶς ἐξελέγησαν νὰ παρασταθῶσιν εἰς εὐεργετικὴν ἐσπέραν, ὅτε τὸ κοινὸν προσερχόμενον πυκνότερον καὶ γενναϊότερον, ἔχει φυσικὰ μεγαλειτέρους ἀξιώσεις. Τὸ πολὺ πολὺ οἱ Ζεῦμπέκai οὗτοι ἠδύνατο νὰ τεθῶσιν εἰς τὸ τέλος ἄλλης παραστάσεως, ὡς συμπλῶσις ταύτης, μὴ ἔχοντες ν' ἀπασχολήσωσιν εἰμὴ ἐπὶ ἓν τέταρτον τοὺς θεατὰς, καθ' ὃ συνιστάμενοι μόνον ἐξ εἵδους τινὸς χοροῦ ἀγορίου, ὅστις τῇ ἀληθείᾳ δὲν στερεῖται γραφικότητος καὶ θελήτρου. Ἡ ὥραιότερα εἰκὼν αὐτοῦ εἶνε ἐκείνη καθ' ἣν αἱ Ζεῦμπέκai χορεύτριαὶ διὰ γοργοῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς, ὁμοίου πρὸς τὸ τῆς κεφαλῆς τῶν θαλασσινῶν πτηνῶν, ὅταν τὴν βυθίζωσιν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, καλύπτουσιν ὡς διὰ πυκνῆς σκέπης τὸ πρόσωπον μὲ τὰ μακρὰ λυμένα μαλλιά των. Ἀλλ' αἱ προαγγελθεῖσαι τρεῖς διάφοροι πράξεις ἦσαν ψεῦδος· δὲν ἦσαν εἰμὴ εἰς χορὸς εἰς τρεῖς ὁμοίους ὑπὸ τὰ μονότονα κρούσματα ἐνὸς ταμπουρά, ὡς ἄλλοτε ποίημα τοῦ ἐρημίτου φαληρίζοντος ποιητοῦ Κορδοροῦμπα ἀπαγγελθὲν τρεῖς ἐν ἐθνικῇ ἐορτῇ. Κατὰ τὰ λοιπὰ, οὐδὲ ἔχνος ὑποθέσεως, οὐδὲ σκιὰ μουσικῆς, οὔτε τίποτε. Πολὺ νυσταλέον τὸ θέμα· κρίμα τὰς προσδοκίας μας.

Βροχῶν τὸ ἀνάγνωσμα! Ἐν Κεφαλληνίᾳ ὅχι ὀλίγην ζημίαν ἐπ' ἔνεγκεν εἰς τὸ τρίτον τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τοῦ σταφιδοκάρπου ἐν ὑπαίθρῳ ἐκτεθειμένου βροχῇ ἀπὸ τῇ ψιλῇ ἐκείνῃ καὶ ἀφόρητον, καταπνεύουσα χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον, μεθ' ὃ κατέπαυσε μέχρι τῆς πέμπτης πρωΐνης, ὅτε ἐπανῆλθε ραγδαίοντα· ἔ καιρὸς ἐξάκολουθεῖ ὁ αὐτός.

Ἐν Ζακύνθῳ περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωΐας κατέπεσεν ἐλαφρὰ βροχῇ διαρκέσασα ἐπὶ τέταρτον ὥραν· ὁ βραχὺς σταφιδοκάρπος ὑπολογίζεται εἰς 2 ἑκατομμύρια.

Καὶ ἐν Πάτραις ἔβρεξε χθὲς ἀπὸ τὰς 8 π. μ. ἐπὶ μίαν ὥραν· ὁ καρπὸς τὸν ὅποιον ἤρε εἰς τὰ ἀλώνια ἀνέρχεται εἰς ἑπτὰ περίπου ἑκατομμύρια.

Ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ τμηματάρχου κ. Κανελλοπούλου, Κρητικὸς τὴν πατρίδα, κλέψας χθὲς τὸ πορτοφόλιον τοῦ κυρίου του ἐγένετο ἄφαντος. Εὐτυχῶς τὸ πορτοφόλιον περιεῖχε χρεώγραφα μόνον καὶ ὀλίγα χρήματα, ἀνευρέθη δὲ ὑπὸ τινος παρὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἐρριμμένον καὶ ἐπεδόθη τῷ κατόχῳ. Μόνον τὰ χρήματα ἔλειπαν.

Εἰς τὸν χαμένον ἡθικολόγον ὅστις κύψας τὰ μοῦτρά του ὅπως ἔπρεπε ἐν τῷ ζητήματι τῆς οὐσίας, ἐν τῷ ὅποιῳ οἱ πανηγυρικοὶ ὕβρισται τῆς χθὲς ἐλούφαζαν σήμερον, διέδραμε τὰς σελίδας μας διὰ νὰ εὕρῃ λέξεις ἀνιθίκους, ἀπαντῶμεν ὅτι θάκαμε καλλίτερα ν' ἀνέτρεχε τὰς σελίδας τῆς Νέας Ἑφημερίδος, καὶ ἐπειδὴ παρὰπέμπει καὶ αὐτός, παρὰπέμπομεν καὶ ἡμεῖς, φύλλον 9 Αὐγ. σελ. 6' στήλ. 6' στιχ. 8, καὶ εἰς τὰς ἐρεθιστικωτάτας σαρκικὰς περιγραφὰς πάσης Γαλλίδος ἐλθούσης, ἐρχομένης ἢ ἐλευσομένης. Αὐτὰ, κύριε ἡθικολόγε, καὶ πέτε τα, πκρακαλοῦμεν, καὶ τῆς φίλης σας Γλωσσοκοπάδας.

Ἄλλο. Οἱ διώκται τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν εἶνε ἐξω τῆς Ἑλλάδος· εἶνε ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐν ἡμῖν δέον νὰ ζητήσωμεν τοὺς μισέλληνας, ὅχι εἰς τὸν Ἀμποῦ τῆς Γαλλίας ἢ τὸν Λαγουάρδον καὶ τὸν Γκομπινώ. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἐθνικῶν καὶ μὴ τοιούτων ἀναγνωσμάτων δὲν περιορίζεται δυστυχῶς εἰς τὴν ὑψώσασαν σημαίαν τοῦ Εἰκοσιένα ὑπὲρ μιᾶς *Martάmas* πρωτεύουσας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς συνήθεις ἀγνάς καὶ ἐλληνικωτέρας καλουμένας ἐπαρχίας. Ἰδοὺ τί μᾶς γράφει ὁ ἀγαστὸς ἐκ Τριπόλεως ἀνταποκριτὴς μας: «Ὁ Κύριος Ὑπουργὸς εὗρεν ὀλίγους συνδρομητὰς χάριν τῆς **εὐρωπαϊκῆς καταγωγῆς του**, ἀλλ' οἱ Κρητικοὶ Γάμοι, ὄζοντες Ἑλλάδος, περιμένουσιν εἰσέτι μεθ' ὑπομονῆς τοιούτους. Πρὸ μὲντος περίπου ἐδιακόνευσεν διὰ τὸν *Περικλῆ* καὶ *Ἀσπασίαν* (τὸ θεῖον μυθιστόρημα τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀργυριάδου μεταφρασθὲν) τὸ εἰκοσάλεπτον ἐνὸς *ἐπιστήμονος*. Τί ἔπαθα; Μοῦ ἐβούλυνε τὸ στόμα διὰ τοῦ ἀνταξίου του: «Ὡχ! ἀδελφέ· γὰρ ἐθνικὰ μυθιστορήματα εἶμαστε· μεῖς;»

Ἐκ τῶν μετὰ πόνου τούτων γραμμῶν τοῦ ἐκ Τριπόλεως ἀνταποκριτοῦ μας εὐρίσκομεν τὰς δύο μεγάλας διαιρέσεις τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ: τῶν *ἐπιστημόνων* (ὁ θεὸς ἢ ὁ διάβολος νὰ τοὺς κάμῃ τοιούτους!) καὶ τῶν μὴ τοιούτων. Οἱ πρῶτοι μεταβάλλονται ἀμέσως εἰς *Εὐρωπαϊκούς*· εἶνε ἡ τάξις τοῦ κ. Γενναδίου· οἱ δεῦτεροι κυλίνουν εἰς παχέαν ἀγραμματοσύνην, χάρις εἰς τὴν **παντελεῖ ἑλλειψιν παιδείας παρ' ἡμῶν**.

Τί δὲ γίνεται ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων τάξεων τὸ ἐλλήκον φρόνημα; Μὴ ρωτᾷτε· ἡ κοινωνικὴ, ἡ ἐθνικὴ, ἡ πολιτικὴ, ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας κατὰστασις ἀπαντησάτω εἰς τὸ ἐρώτημα.

Παρίσις.—Ἰσχυα. Ἐλάδομεν τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον μοναδικὸν φύλλον ἐφημερίδος, ὅπερ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ παρισινοῦ τύπου, διοργανίσαντες μεγάλην περίλαμπρον τελετὴν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς. Τὸ φύλλον εἶνε μέγα λεύκωμα ἐξ εἰκοσιν σελίδων, ἀριστουργηματάκι καλλιτεχνικῆς ἐκτυπώσεως, προκαλοῦν ἀχόρταγον τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀπαλωτάτων καὶ μετ' ἐξόχου φιλαρεσκείας κεκοσμημένων σελίδων του. Περιλαμβάνει δὲ δύο μέρη: τὸ καλλιτεχνικόν, συγκείμενον ἐκ ζωγραφημάτων εἰκοσιπεντάδος ὅλης καλλιτεχνῶν, προσωπογραφιῶν καὶ τοπειῶν, Ἰταλικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνδιαφέροντος· καὶ τὸ φιλολογικόν, περιλαμβάνον δημοσιογραφίαν, ποίησιν, καὶ μουσικὴν, ὅπερ καθιστῶσι ἐνδιαφέρον τὰ ὀνόματα τοῦ Ρενᾶν, τοῦ Κλαρετῆ, τοῦ Δουμᾶ, Ροσεφόρ, Σχὸλ, Βερὸν, Σιλβέστρ, Χουσσάι καὶ ἄλλων, πεζῶς ἢ ἐμμέτρως μὲ ἄνθη ἀγάπης καὶ ἑλέους περικοσμοῦντα τὸ φέρετρον τῆς νεκρᾶς νεράιδας τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως· προσέτι μουσικὰ ἀντίγραφα Βέρδην, τοῦ Μασσενῆ, καὶ ἄλλων. Τοιούτον εἶνε τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς ἀκμῆς καὶ δυνάμεως τοῦ τύπου, θέλητρον τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀφοῦ ἐτόνισαν τὰ νεμπούτζι των κατὰ τῶν φορητῶν νοσοκομείων καὶ τὴν μὲνιν των κατὰ τῶν ἱατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν, ἐνόσω τοὺς ἐθερίξεν ἡ χολέρα, ἥδη οἱ ἀπομείναντες τονίζουσι τὴν λύραν των πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Κεδίβην ἐπὶ τῇ ἀπὸ ταύτης ἀπαλλαγῇ. Μετὰ τὴν λύσαν ἡ ποίησις. Παράκρουσις θλίψεως καὶ παράκρουσις χαρᾶς. Οὕτως ἐκ τῆς Ἀλεξανδρινῆς «Ὀμονοίας» πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ λόγιος σέχας Χάμζα Φαθάλλα—εἶνε καὶ ἐκεῖ λόγιοι νέοι—συνθέσας ἀραβιστὶ ποίημα ἐπὶ τῇ ἐξαφανίσει τῆς χολέρας, ἀφιέρωσεν αὐτὸ εἰς τὸν Κεδίβην, συγχαίρει δ' αὐτῷ καὶ

εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν εὐδοκήσαντα νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν τόπον ἀπὸ τῆς νόσου.

Ἡ αὐτὴ ἐφημερίς λόγον ποιεῖται περὶ τῆς αἰσχροκερδείας τῶν σαράφηδων, οἵτινες κυκλοφοροῦσι κίβδηλα δίγροσα ἀνενοχλήτως. Τὰ πωλοῦσι πρὸς δύο γρόσια, ὕστερον τὰ ἀγοράζουσι πρὸς ἓν μόνον γρόσι, κατόπιν τὰ ἀσπρίζουν διὰ χημικῆς τινος σκευασίας, καὶ πάλιν τὰ παρουσιάζουν εἰς τὴν ἀγοράν. Τίς εἶδε πόσοι ἐξ αὐτῶν θὰ πλουτήσουν τοιούτοτρόπως, θὰ ἔλθουν μίαν ἡμέραν εἰς Ἀθήνας καὶ θὰ βαπτισθῶσιν ὁμογενεῖς.

Τὸ σημερινὸν φύλλον τοῦ «Παλῆανθρώπου» εἶνε ἀξιοσημείωτον ἐπὶ πρωτοτυπία, καθ' ὃ περιέχον τὴν αὐτοβιογραφίαν καὶ τὴν προσωπογραφίαν τοῦ συντάκτου αὐτοῦ, τοῦ ὁποῦ τὴν ὄψιν δύναται πᾶς νὰ θαυμάσῃ ἀποτυπουμένῃ ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι, ἐπιβάλλουσιν, μὰ τὸ κρασί μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια καὶ τὰ ματογυάλια, καὶ τὰ φουντωμένα μαλλιά. Ἀξίζει νὰ τὸν καμαρώσετε, καὶ νὰ διαβάστε τὴν βιογραφίαν του, ἐν ᾗ τὰ ἐρωτικά του κατορθώματα συνοψίζονται εἰς τὸ προσεχές φύλλον τοῦ «Παλῆανθρώπου» τὰ δημοσιογραφικά.

Καὶ Σμυρνιώτικα : Ἐν Βουρνόβῃ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ εἰκοσήμερου πανηγύρεως κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν τελουμένης, δύο κυρίαι, εἰς καλὴν τάξιν ἀνήκουσαι, ἐπὶστάθησαν ὅχι μόνον μαλλιά μὲ μαλλιά μεταξὺ των, ἀλλὰ κατήντησαν ἀνδρικότατα καὶ μέχρι ρεβόλβερ, ὅπερ ἀνέσχευεν ἀπειλητικῶς ἢ ἑτέρα, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ ἐκέρδησε καὶ τὸ βραβεῖον τῆς παλληκαριᾶς. Δύο δὲ πρόσωπα, λίαν γνωστὰ ἐν Βουρνόβῃ, κατὰ τὰς Σμυρναϊκὰς ἐφημερίδας, ἔρισαντα κατὰ τινα χορὸν, ἐτελείωσαν τὴν ἔριδα διὰ ραβδισμῶν.

Τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Διεθνὲς Ἱατροσυμπόδιον ἐδημοσίευσεν πίνακα, ἐν ᾧ καταγράφονται αἱ πόλεις καὶ αἱ ἐπαρχίαι τῆς Αἰγύπτου, ὅπου εἰσέβαλεν ἡ χολέρα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ἐκαστῇ θυμάτων καὶ αἱ ἡμερομηνίαι τῆς εἰσβολῆς καὶ τῆς ἐξαφανίσεως αὐτῆς. Αἱ περιεχόμεναι πληροφορίες ἐκτείνονται ἀπὸ 10 Ἰουνίου μέχρι 3 Αὐγούστου 1883. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐγένοντο 25,023 θάνατοι ἐκ χολέρας.

Καὶ ἐν ὄνειρον ὁμοιοῖς ἐκ τῆς Ὀμοιοῖας :

Κατὰ προτροπὴν τῆς ἐφημερίδος Ραμππαγᾶ συνέστη ἐν Ἀθήναις σύλλογος τῶν δημοσιογράφων !

Αὐριοι τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ Παραδείσῳ, μετὰ τόσας ἀναβιάσεις ἔργων παταγωδῶν ἢ ὀχληρῶν, διδάσκεται, δόξα τῷ Θεῷ, τὸ **Μῦθος** τοῦ Σαρδού, διαπρεποῦς δραματικοῦ συγγραφέως καὶ ἀκαδημαϊκοῦ. Σπεύσατε αὐριοι νὰ τὸ ἀπαυύσετε, διότι ὀλίγαι μόνον ἐσπεραί ὑπολείπονται εἰς τὴν θερὴν μακαριότητα. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, χάρις εἰς τὴν φιλότιμον δεξιότητα τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ταβουλάρη καὶ τὴν φιλοκαλίαν μεθ' ἧς ἐγένετο ἡ μετάφρασις ὑπὸ τοῦ νέου Δημητριάδου.

— Ἐπανῆλθεν ὁ Σουρῆς ἐκ τῆς μέχρι Οἰθῶν ποιητικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς, ἀν θέλετε, ἐκδρομῆς του, φέρων εἰς τὸ κεφάλι του τὰς ἐντυπώσεις του ἐμμέτρους πάντοτε.

— Προτεβλήθησαν χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐν Πειραιεὶ εἰς ἐκ Θήρας ἀνεμβολίαστος καὶ μετηνέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐνεβολιάσθησαν ἀναγκαστικῶς ἐν Πειραιεὶ κατὰ τὴν συνοικίαν τῶν Κρητῶν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Διομήδους περὶ τὰ 115 άτομα καὶ κατὰ τὴν Φρεαττὴν 20.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 555)

Ἄλλ' ὥσει εἶχε λησμονήσει αἴφνης τὴν ἀπόφασιν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, περιέβλεψε κύκλῳ οἶον ζητῶν τι· οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον τὴν ἀποπλάνησιν τῆς παραφροσύνης.

Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα τῆς φυγῆς ἐπανῆλθεν αὐτῷ· διηυθύνθη πρὸς θύραν τινά.

— Οὐχί, ἀπ' ἐδῶ, ἐψιθύρισε· ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους... Διὰ τῆς κρυφίας κλίμακος, τῆς ὁδοῦ Ποντιῶ !...

Ὡρμησεν εἰς τὴν ἄλλην θύραν τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ἡνοῖξεν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ προὐχώρησε βήματά τινα. Ἀνὴρ μελανέμων, ἅμα ἡνοῖξεν ἐκεῖνος τὴν θύραν, εὗρέθη αἴφνης πρὸ αὐτοῦ, ὥσει ἔμελλε νὰ τῷ φράξῃ τὴν δίοδον.

Ἦτο ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, ὅστις βαρυνθεὶς ν' ἀναμμένη εἰς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ, ἀπεφάσισε τελευταῖον μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ συλληφθῇ ὡς κλέπτῃς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐν τῇ παραζάλῃ του ὁ βαρόνος ἐξέλαβε τὸν ἄνθρωπον

τοῦτον ὡς ἀστυνόμον. Δὲν εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος, ὅτι ὀπισθοδρόμησεν ἐντρομος, ἀπεναντίας ἐφάντασθη ὅτι ὀπισθεν τοῦ ὑπάρχει οὐλαμὸς ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ ὅτι πᾶσαι αἱ ἐξοδοὶ τοῦ μεγάρου ἐφυλάσσοντο ὑπὸ χωροφυλάκων.

Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον κτύπημα. Τὸ ὀλίγον λογικὸν ὅπερ τῷ ἔμενε ἀπεσβέσθη. Ἐξήγαγε κραυγὴν ὑπόκωφον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον ἀπομακρυνόμενος, τοὺς βραχίονας ἔχων τεταμένους ὑπὸ τοῦ φόβου. Ἀσθμαίνων, ζαλισμένος, παράφρων ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ ἐκλείδωσεν αὐτὴν καλῶς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ μαρκησίου κατήρχετο τὴν κρυφίαν κλίμακα, ὅπως καταβῇ εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ θέσιν του.

Ὁ βαρόνος κεκυφώς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀμέτρως ἡνεωγμένους ἔχων, περιστρεφόμενος περὶ τὴν κόγχην, ἠκραζέτο. Αἴφνης ἤχος φωνῆς ἐφθασε μέχρις αὐτοῦ. Ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς ἀποχωριζομένων. Σχεδὸν ἡμέσως ὁ βαρόνος ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ Ραούλ ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἀλλὰ δι' αὐτὸν τὰ βήματα ταῦτα ἦσαν τὰ τῶν πρακτόρων τῆς δημοσίου ασφαλείας, ἐρχομένων πρὸς σύλληψιν τοῦ κλέπτου καὶ τοῦ δολοφόνου.

Ἦνωρθώθη μὲ σπινθηροβολοῦντας ἐκ μανίας ὀφθαλμούς. Ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ ὑπῆρχε ρόγχος, δὲ ἐπηκολούθησεν ὑπόκωφος γυρλισμός.

— Ἀ ! ἄ ! θέλουσι νὰ μὲ συλλάβωσιν. Οὐχί, οὐχί, δὲν θέλω.